

Sygn. akt VI Ga 108/13

POSTANOWIENIE

Dnia 08 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober (spr.)

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc

SO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: E. G.

przeciwko: Syndykowi Masy Upadłości M. M. prowadzącego działalności gospodarczą pod nazwą Zakład (...) w C. oraz (...) Bank SA w W.

o wyłączenie z masy upadłości

na skutek apelacji pozwanego (...) Bank SA w W. od wyroku Sądu Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 07 lutego 2013 r., sygn. akt V GUo 1/12

postanawia:

I. odrzucić apelację pozwanego (...) Bank SA w W. ,

II. oddalić wniosek pozwanego Syndyka Masy Upadłości o przyznanie kosztów postępowania apelacyjnego.

sygn. akt VI Ga 108/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 8 lipca 2013r.

Powódka E. G. wniosła przeciwko Syndykowi Masy Upadłości M. M. prowadzącego działalności gospodarczą pod nazwą Zakład (...) w C. pozew o wyłączenie z masy upadłości przedmiotów szczegółowo w pozwie tym wymienionych o wartości 750 tys. zł.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umów pożyczki i przewłaszczenia jest ich właścicielką. Nadto, zawarła w dniu 8 września 2010r. umowę o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczach ruchomych z (...) S.A. w W., a następnie umowę z (...) BANK S.A. w W., do którego przeniosła zobowiązanie kredytowe z Banku (...) S.A. i na rzecz tego Banku ustanowiony został zastaw rejestrowy obejmujący rzeczy ruchome oznaczone co do tożsamości objęte niniejszym powództwem.

Pozwany syndyk masy upadłości w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zarzucił, że dokumenty na które powołuje się powódka, a to umowy przewłaszczenia zawarte w dniu 2 stycznia 2009r. oraz w dniu 5 stycznia

2009r. są umowami przeniesienia własności rzeczy zawartymi w celu zabezpieczenia wierzytelności. Wedle art. 84 ust 2 Prawa upadłościowego i naprawczego umowy takie są skuteczne wobec masy upadłości, jeżeli zostały zawarte w formie pisemnej z datą pewną. Ponieważ obie umowy nie posiadają tej daty są więc w stosunku do niej bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu uwzględniając wniosek powódki postanowieniem z dnia 14 grudnia 2012r. wezwał do udziału w niniejszej sprawie w charakterze pozwanego także (...) Bank S.A. w W.. Pozwany ten nie udzielił odpowiedzi na pozew na piśmie, na rozprawie zaś w dniu 7 lutego 2013r. oświadczył, że żądanie powódki pozostawia do rozstrzygnięcia Sądu.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu powództwo oddalił i zasądził od powódki na rzecz pozwanego syndyka masy upadłości kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podał między innymi, że wniosek powódki z dnia 13 czerwca 2012r. skierowany do sędziego komisarza w postępowaniu upadłościowym został oddalony postanowieniem z 18 września 2012r. Wnosząc niniejszy pozew powódka powołała nowe twierdzenia i dowody w stosunku do treści wniosku rozpoznawanego przez sędziego komisarza. Powództwo o wyłączenie z masy upadłości zgodnie z art. 84 ust 1 do 3 Puin może być natomiast oparte wyłącznie na twierdzeniach i zarzutach zgłoszonych we wniosku o wyłączenie z masy upadłości. Inne twierdzenia i zarzuty mogą być zgłoszone tylko wtedy, gdy powód wykaże, że ich wcześniejsze zgłoszenie było niemożliwe. Ponieważ powódka w pozwie nie wskazała na brak możliwości przywołania wcześniej określonych wniosków, zarzutów czy też twierdzeń postępowanie dowodowe ograniczone było do zakresu wynikającego z treści wniosku o wyłączenie z masy upadłości. Dowody tam przedstawione to dwie umowy pożyczki kwot 350 tys. zł i 400 tys. zł i zabezpieczające je dwie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie. Umowy te jednak nie zostały zaopatrzone datą pewną. Waleru tego nie uzyskały również na skutek poświadczenia ich za zgodność z oryginałem przez adwokata przygotowującego wniosek powódki o wyłączenie z masy upadłości. Sąd zaznaczył, że poświadczenia tego dokonano zresztą już po ogłoszeniu upadłości M. M. , a walor daty pewnej dla skuteczności tego rodzaju umowy względem masy upadłości musi ona uzyskać przed ogłoszeniem upadłości strony umowy. Nadto dodał, że aktualna treść prawa upadłościowego i naprawczego, a w szczególności przepis art. 70¹ tego prawa nie dopuszcza możliwości wyłączenia z masy upadłości składników masy przeniesionych na wierzyciela na zabezpieczenie jego roszczeń. Dlatego też w oparciu o przepis art. 70 puin powództwo oddalono.

Apelację od powyższego wyroku wniósł jedynie pozwany (...) Bank S.A. w W. zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania, poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego. Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, obciążenie powoda kosztami sądowymi wg. norm przepisanych i zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację drugi z pozwanych syndyk masy upadłości wniósł o jej odrzucenie z uwagi na fakt, że nie został wykazany interes prawny we wniesieniu apelacji ewentualnie o jej oddalenie, jak również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 8 lipca 2013r. odrzucił apelację pozwanego (...) Bank S.A. w W. z powodów następujących:

Tak jak wspomniano postanowieniem z dnia 14 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu wezwał do udziału w sprawie (roszczenie o wyłączenie przedmiotów z masy upadłości) w charakterze pozwanego (...) Bank S.A. w W., a więc podmiot na rzecz którego ustanowiony został zastaw rejestrowy obejmujący rzeczy ruchome, których niniejszy pozew dotyczy.

Sąd uznał, że jest związany wnioskiem powoda w tym zakresie.

Stanowiska tego Sąd Okręgowy jednak nie podziela, zgadzając się z poglądem wyrażonym między innymi przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 29.01.2013r., sygn. I ACa 1017/12, a mianowicie, że z brzmienia art. 194 § 3 kpc

wynika, że to sąd decyduje o tym czy uwzględnić wniosek powoda o wezwanie do udziału w sprawie podmiotu, który do tej pory pozwany nie był.

Skoro jednak (...) Bank Sa w W. został wezwany do udziału w sprawie - jest stroną procesu, niezależnie od tego czy wezwanie było prawidłowe czy też nie, a więc co do zasady przysługują mu uprawnienia strony, w tym do zaskarżenia wydanego w sprawie wyroku.

Wskazać jednak należy, że zgodnie z art. 370 kpc sąd winien jest odrzucić apelację wniesioną po upływie przepisane go terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Przyczyną niedopuszczalności w rozumieniu tego przepisu jest również nieistnienie po stronie apelującej interesu w zaskarżeniu orzeczenia (gravamen), przy czym interes ten występuje wtedy, gdy apelującego można uznać za pokrzywdzonego zaskarżonym wyrokiem (tak min. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19.05.2010r., sygn. I Cz 19/10, Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z 4.09.2012r., sygn. I ACz 1220/12).

Podkreślić trzeba też, że interes prawny w znaczeniu procesowym ma osoba, która przed sądem I instancji nie utrzymała się ze swoimi wnioskami. Okoliczności uzasadniające istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu leżą w sferze stosunków procesowych a nie materialnoprawnych, co uzasadnia pogląd, że interes ten stanowi procesową przesłankę dopuszczalności zaskarżenia (tak min. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 31.01.2013r., sygn. I ACa 1163/12).

Mając na względzie powyższe należało przyjąć, że pozwany (...) Bank S.A. w W. w stosunku do którego powództwo zostało oddalone nie ma interesu w zaskarżeniu przedmiotowego wyroku (fakt, że na jego rzecz ustanowiony został zastaw rejestrowy nie ma znaczenia dla oceny powyższej kwestii), dlatego też apelację tego pozwanego jako niedopuszczalną odrzucono na podstawie art. 373 kpc .

Dodać trzeba, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku syndyka masy upadłości o zasądzenie kosztów postępowania od apelującego bowiem art. 98 kpc pozwala domagać się kosztów procesu wyłącznie od przeciwnika procesowego nie zaś współuczestnika występującego po tej samej stronie procesowej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8.08.1972, sygn. II PR 131/72).